

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA
34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177
PODUREDNIŠTVO
34135 Trst, Vicolo d. Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija Lir 32.000
Letna inozemstvo Lir 50.000
Letna inozemstvo, USA dol. 35
Poštno čekovni račun: štev. 11234499

Leto XXXIX. - Štev. 18 (1947)

Gorica - četrtek, 30. aprila 1987 - Trst

Posamezna številka Lir 700

Letošnji Praznik dela

Kaj je pravzaprav delo? Je breme, opravljanje nekih dolžnosti, združeno s trdom in povzročujoče nezadovoljstvo, ali pa je priložnost za uveljavitev lastne iznajdljivosti, razvijanje osebnosti ali celo za prekomerno obogatitev? Kapitalizmu pomeni delo osnovo za oblast, dobiček, bogastvo. Prav zato prihaja do gospodarskih spopadov med trstni in političnimi silami, ki zadobivajo ogromne razsežnosti. Bogastvo se zbira v rokah nekaterih posameznikov ali skupin ljudi, revščina pa zlasti v Tretjem svetu pesti vedno večje plasti ljudstva. Nove tehnike pri proizvodnji povzročajo, da so delovna mesta še bolj negotova.

Današnji gospodarski razvoj terja vedno bolj poglobljeno in podrobno raziskovalno delo, stroji postajajo bolj izpopolnjeni (mikroelektronika, telematika), kar prinaša s seboj manjše upoštevanje ročnega dela. Zato so delovna mesta za nekvalificirane delavce vedno bolj ogrožena, saj jih produkcija manj potrebuje kot nekdaš. Vedno bolj je delavec sam s svojim strojem, ki mu je zaupan: ure in ure, leta in leta. Vse to povzroča umsko neuravnovešenost in živčnost.

Poklicer je vedno manj, saj bo v kratkem vse avtomatizirano. Obstaja zato nevarnost, da zaposleni delavci pozabijo na brezposelnost. Tudi sindikati so izgubili na svoji moči in pomenu, saj se zanimajo predvsem za zaposlene in bolj zmožne, manj za druge. Marsikateri delavec se zaradi tega sprašuje, ali ima še smisel biti zapisan v sindikat.

Tudi navaden delavec si mora biti danes na jasnem o pomenu in vlogi kapitala, o dobičku, o zakonih, po katerih se ravna ekonomija. Ta je človeku potrebna, je nekaj pozitivnega, a mora biti v službi človeka, ne pa obratno. Gospodarstvo mora voditi solidarnost. Če te ni, pridejo na površje pohlep, oblastilželjnost in težnja po uživanju. Izkoriščanje človeka po človeku je vnebovpijoč greh.

Vedno več je takih, ki so brez dela ali ga iščejo. To prizadene zlasti mlade. Zato se v razvitih državah pojavlja težnja po skrajšanem delavniku (od 40 na 36 ur ali še manj), da bi prišli do zaposlitve tudi tisti, ki so brez dela. Toda tudi za mlade velja: potrebna je posebna izobrazba in usposobljenost, kajti nujno se je treba prilagoditi novim gospodarskim in družbenim razmeram.

Pereči problemi, povezani z delom, kličejo po rešitvi. Kdor si bo za to nesebično in vztrajno prizadeval, bo dobil plačilo, ki ga Kristus obljublja tistim, ki so mu dali jesti, piti in so ga oblekli!

RUDI BOGATEC

Kaj pomeni „Partija je avantgarda“

V Novi reviji št. 57 je Spomenka Hribar napisala študijo z naslovom »Avantgardno sovrastvo in sprava«. V spisu analizira avantgardnost Partije in njene posledice.

Avantgardnost je tuja beseda. Na Primorskem poznamo to besedo iz časov fašizma, ki je organiziral mladino kot »avantgardiste«. V vojaškem izrazoslovju »avantgarda« pomeni edince, ki hodijo spredaj pred ostalo vojsko in ji delajo pot. V ideološkem smislu pa avantgarda pomeni idejnega nosilca kakega gibanja. Partija se ima za avantgardo delavskega razreda in ljudskih množic. Za avantgardo se je Partija sama oklicala.

S. Hribar iz tega izvaja posledice, ki nujno izhajajo iz te samovoljne opredelitve komunistične partije. Najprej to, da je temelj avantgardnosti partije v izenačenju enega dela naroda (partije) s celoto, to je s celim narodom. Zato Partija (Zveza komunistov) izraža popolnoma in v celoti vse narodnostne interese; narod je v Partiji »utelešen«.

»Avantgardistična vloga partije je v tem, da ima partija dejansko v rokah vse pozicije,« pravi S. Hribar, ko govori o zadnji vojni in revoluciji. Formalnosti, videz prepusti drugim; med vojno Izvršnemu odboru OF. Po vojni, ko je prišla na oblast, je partija prepustila pravice, formalnosti, videz ljudskim množicam v Socialistični zvezi delovnega ljudstva, sama je pa obdržala vso ljudsko oblast, ker je »avantgarda«.

Zato pravi S. Hribar: »Če partija nima v rokah države, partija ni avantgarda; če partija nima v rokah sodstva, partija ni avantgarda; če partija nima v rokah kulture, partija ni avantgarda; če partija nima v rokah šolstva, partija ni avantgarda; če partija nima v rokah vojske, partija ni avantgarda; če partija nima v rokah naroda, partija ni avantgarda. Kontroliranje in podrejanje vsega družbenega življenja je nujnost, ki izhaja iz načela avantgardnosti.«

Ker se ima za avantgardo, je partije »najvišji človeški lik, katerega moramo skušati vsi doseči«, je rečeno v navodilih partije med vojno. Vsi partijski se morajo truditi, da bi ta idealni človeški lik dosegli, zaveznikom v OF pa to a priori, že vnaprej ni mogoče, saj so partijski »edini pravi sinovi svojega naroda.«

Tako je zapisano v dokumentih revolucije. Če je tako, potem je logično, da je partija »edini legitimni nosilec patriotizma« in vsi, ki niso s partijo, »ne sme-

mo priznati, da so še živi deli slovenskega narodnega telesa«, pa naj bodo to izdajalski buržuji ali njihovi vojaški bajtarji ali celo lastni tovariši, če niso z NAMI (s partijo). Se več, vsem takim ne smemo priznati, da bi bili sploh ljudje; oni so »golazen«, ki naj se iztrebi, »gnojna rana«, ki jo je treba »izgati z razbeljenim železom«, oni so »pasji sinovi« in za pse je primerna pasja smrt, kakor se moremo obilno poučiti iz Kratkoga kurza zgodovine VKPb.

Potem pravi S. Hribar: »Sodelovanje domobrancev za okupatorjem in njihovimi zločini nam še danes zamegljujejo vpogled v pomen sovrastnosti in v samo sovrastvo te strašne boljševiske logike, ki iz svojega principa deluje po načelu: Kdor ni z nami, je proti nam, logika, ki je bila s svoje strani vpletena v državljansko vojno pri nas.«

»DEMOKRATIČNI CENTRALIZEM«

Pa še eno dejstvo: partiji in partije veliko govorijo o demokraciji, vendar jo razumejo po svoje. Partija ni ena izmed strank, temveč je avantgarda, zaradi tega se ne sme utopiti v demokraciji, ne sme postati ena izmed strank, ampak ostati mora avantgarda. Zaradi tega so med vojno zapisali: »Mi smo pristaši organizirane demokracije.«

To imenujejo tudi demokratični centralizem. Obstaja pa v tem, da partijski vrhovi odločajo, koliko in katerih demokratičnih pravic sme ljudstvo ob danem času uživati.

NEKAJ ZAKLJUČKOV

Iz povedanega sledi, da je partija po svojem bistvu, kot avantgarda, diktatorska in ne more biti drugačna. Kot avantgarda se enači ne samo z delavskim razredom, temveč s celim narodom. Zato, kdor ni s partijo, ni z narodom, kdor ni z narodom je »izdajalec«. Preprosta logika vseh diktatur.

Zavoljo tega biti »izdajalec« v obeh partije res ni nobena sramota, temveč prej čast, saj predvsem pomeni, da nisi za diktaturo. Pomenljiva je tudi partijska taktika, da ne gleda na formalnosti, na videz, ko išče zaveznikov, temveč da hoče le imeti v svojih rokah »vse pozicije«, to je vse ključne položaje oblasti.

Tako je bilo, tako je, tako bo, dokler bodo partije ostale partije po boljševiskem modelu.

Mladina - upanje Cerkve

Sedanji sv. oče na svojih številnih dušno-pastirskih potovanjih širom po svetu kaže povsod izredno zanimanje za mladino; povsod se srečuje z njo, povsod začneja z njo pogovor. In mladi ga poslušajo, stopajo z njim v razgovor, v dialog.

Tako je bilo ob zadnjem obisku v Čilu, tako je bilo v Argentini: papež in mladi so si prijatelji, se med seboj razumejo. Pri tem ne mislimo na papeža kot osebo, temveč na papeža kot predstavnika Kristusove Cerkve. Zato smemo svojo misel raztegniti: Mladi in Cerkev se danes razumejo, stopajo v dialog, v medsebojni razgovor.

EKUMENSKO SREČANJE

Te misli in opažanja veljajo tudi za slovensko mladino zadnjih generacij, za mlade izpod dvajset let. To dejstvo se je izpričalo v soboto 25. aprila v oglejski baziliki. Ni šlo za nepregledne množice, ki so se zbirajo ob sv. očetu, vendar je bilo v oglejski baziliki zbranih nad dva tisoč mladih z njih duhovniki in z mladim škofom Metodom.

Ta mladina je pa izpričala še nekaj: izpričala je tudi svojo ekumensko zavest, saj so se zbrali številni mladi tudi iz obmejnih škofij Vidma, Trsta, Pordenona. Zato je celotno slavje potekalo v obeh jezikih, slovenskem in italijanskem, ob sodelovanju slovenskih in italijanskih duhovnikov. Marija, ki je njej posvečena oglejska bazilika, nas je še enkrat združila v izpovedi iste vere in bratske ljubezni.

Srečanje v Ogleju so si zamislili, da proslavimo dvajsetletnico novega verskega gibanja Pot v Sloveniji. Prav na tiho so pred dvajsetimi leti začeli nekateri takrat kaplani in župniki; zbirali so okrog sebe mlade, ki so zapuščali osemletko. Družili so se ob poslušanju božje besede in ob skupni molitvi ter pesmi. Zgled so videli v Italiji in tudi drugod po svetu, kjer je že bilo razširjeno gibanje »Comunione e Liberazione«. Z njim so ohranili zvezo ves čas in gojijo stike tudi danes. Zaradi tega so pripravili tudi združeno slavje v Ogleju preteklo soboto.

Iz tega prvega oglja mladega župnika Vinka Kobala in drugih se je razpihal ožjen, ki je zajel mlade že po celi Sloveniji, saj so bili navzoči v Ogleju ne samo Primorci, temveč tudi iz ljubljanske in mariborske škofije. Pa tudi naša mladina iz Gorice.

Iz tega gibanja so se rodila mladinska srečanja v Stržišču, Ligu, Livku, na Vrhu pri Treh Kraljih in še v drugih krajih na Slovenskem.

Nekdo je dejal: »Predvsem iz vrst te mladine prihajajo sedanji duhovniški in redovniški poklici v Sloveniji.« Stržiščarji »orjejo na globoko, gradijo na duhovnosti in žrtvah, v župniji in za župnijo.«

Številni avtobusi iz Slovenije, Furlanije, Pordenona so pripeljali mlade fante in dekleta že pred deseto uro v Oglej. Pred baziliko so se zbirali. Ob deseti uri so pristopili k oltarju za somaševanje škof Metod Pirih iz Kopra in kakih 50 duhovnikov obeh jezikov. Mladi so med tem prihajali v vrsti skozi glavna vrata pred oltar. Vsak je imel v roki svečo.

Ko so zasedli svoja mesta okrog oltarja, je eden prebral pozdravno pismo goriškega nadškofa Bommarca, ki sam osebno ni mogel biti navzoč, ker je bil zadržan drugje. Zatem se je začela liturgija in sicer z obnovitvijo krstnih obljub.

V uvodnih besedah so pojasnili, zakaj: tu v Ogleju so pognale prve korenine našega krščanstva, ki so se potem razrasle na vse obsejne dežele od Jadrana do Drave in prek nje, od Adiže do Kolpe in Sotle. Vsi ti kraji dolgujemo svoje krščanstvo misijonarjem iz Ogleja. Slovenci severno od Drave tudi misijonarjem iz Salzburga. Zavoljo tega ni primernejšega kraja kot je Oglej, da skupno izpovemo in potrdimo svojo vero v Kristusa. S prižganimi svečami v rokah je mladina v slovenskem in italijanskem je-

ziku izpovedala svojo vero. V znamenje katoliškega občestva so si izmenjali velikonočno svečo med zastopniki italijanskih in slovenskih skupin. To vero je potrdila tudi pesem »Kristus je od mrtvih vstal«. Mogočen zbor vseh navzočih in posebej še izbranega zbora je potem pel tudi med mašo.

PROF. ALOJZ REBULA GOVORI MLADIM

Za tem uvodom je spregovoril prof. Alojz Rebula. Slovenska mladina ga pozna, saj je že ponovno predaval v Ljubljani na Teološki fakulteti, pozna ga tudi iz njegovih knjig, ki so skoro vse izšle v Sloveniji, posebno še iz njegove knjige »Smer nova zemlja«. Njegove besede objavimo prihodnjič. Spregovoril je najprej v slovenščini, nato še v italijanščini, saj je mojster v obeh jezikih.

SV. MASA

Nadaljevala se je sv. maša med molitvami in petjem, med branjem bogoslužnih beril in besedo škofa Piriha, ki je v pridigi navzoče potrdil v veri. Saj je potrditev v veri bil namen celotnega srečanja. Prošnje pred darovanjem, uvod v očenaš, v sv. obhajilo, zahvalo po obhajilu, vse so oblikovali zastopniki posameznih skupin. Pri sv. obhajilu so najbrž vsi prejeli ta zakrament. Srečanje v cerkvi so zaklju-

čili z mogočno Marijino pesmijo.

Slovesnost se je zavlekla na dve uri in pol; bilo je pol ene, ko so mladi začeli zapuščati baziliko tiho in disciplinirano, kot so vanjo vstopili. Res lepo je videti tudi disciplinirano mladino. Zunaj cerkve so posedli po travi v prijetnem soncu in pomalicali, kar so prinesli s sabo. Popoldne jih je čakalo še srečanje v Gradežu.

V GRADEŽU

Mogočno je bilo tudi popoldne v veliki kongresni dvorani v Gradežu. To dvojezično srečanje je bilo posvečeno predvsem preverjanju začetkov in rasti na skupni dvajsetletni poti. Govorili so: Vinko Kobal, profesor iz Ljubljane, ki je skozi vsa leta v gibanju, prijatelj Italijan iz Gorice ter tajnik »Comunione e Liberazione« F. Ricci.

Bogate misli — večkrat pretrgane zaradi bučnih aplavzov — so povezovalpe smi dveh kantavtoriz iz Milana, ansambla iz Cerknega ter skupne.

V poslanici, namenjeni krajevnim škofom, so mladi nakazali tudi program leta za naprej. Slovenci smo lahko ponosni na to prehojeno pot. Stržiško drevo se je lepo razraslo, pognalo trdne korenine in obrodilo bogate sadove. Naj raste še naprej!

Mladi zamejci, že sedaj vabljeni na polletne tedne duhovnosti v Stržišču!

Obsoški katoličani v XX. stoletju

Inštitut za socialno in versko zgodovino v Gorici je izdal 3. zvezek zgodovinskih študij o obsoških katoličanih s podnaslovom »Goriška v času vojne, odpornosti in demokratične obnove«. Zvezek prinaša poročila in referate, ki so jih imeli številni udeleženci simpozija v Gorici decembra 1985. Referatov je 16, poročil oz. pričevanj pa 9. Nastala je tako zajetna knjiga skoro 500 strani.

Referati in poročila se nanašajo predvsem na razmere med italijanskimi in furlanskimi katoličani goriške škofije od napada na Jugoslavijo aprila 1941 do zatiranja novih državnih meja leta 1947. Gre za desetletje, ki je bilo ne samo razgibano, temveč tudi usodno za prebivalce nekdanje goriške nadškofije in pokrajine. V tem desetletju smo preživeli ne samo najhujšo vojno, temveč tudi zlom dveh diktatur, fašistične in nacistične, med slovenskim prebivalstvom pa zmago stalnišne revolucije in diktature; z novo državno mejo je bila prerezana dežela, ki je skozi vso zgodovino tvorila gospodarsko in politično enoto; italijanski deželani pa so doživeli zmago demokracije in začetke demokratične prenovne. Niti za časa Napoleona in njegovih zmag niso naši kraji doživeli tako korenitih in usodnih premikov.

Temu času in razmeram so posvečeni članki in omenjenem zborniku. Ne gre za kak splošen oris tistih dogodkov, temveč le za posamezne poglede in pričevanja. Vse to gradivo naj bi bilo v pomoč poznejši historiografiji, ki naj bi s prispevki iz drugih virov podala kdaj celotno podobo tistih časov, razmer in človeških dejavnikov.

Gradivo so prispevali nekateri priznani italijanski zgodovinarji, npr. Fulvio Salimbeni s tržaške univerze, Raoul Pupo, Silvio Tramontin, Paolo Ziller, Raoul Pupo v svojem članku »Il contesto internazionale delle vicende giuliane« razpravlja o tem, kako so se okoli Julijske krajine spletali med vojno in po njej različni politični in gospodarski interesi ne samo Italije in Jugoslavije, temveč vseh velikih sil, ki so se borile za premoč na tem koščku Evrope.

Silvio Tramontin razpravlja o splošnem položaju katoličanov v Italiji med letom 1940 in 1947 zato, da ga primerja s položajem v Julijski krajini.

Za nas Slovence, Furlane in Italijane

bivše goriške nadškofije je posebno zanimiva razprava L. Tavana o nadškofu Karlu Margottiju in goriški Cerkvi v omenjenih letih. Starejši duhovniki, ki smo tiste čase in razmere osebno doživeli, pa tudi vsi drugi bodo našli v Tavanovih raziskavah veliko zanimivih podatkov in novosti, ki do sedaj niso bile znane in jih je on odkril v arhivih tako škofijskih kot državnih. Iz tega in drugih člankov izstopa osebnost nadškofa Margottija in njegovih ožjih sodelavcev kot tistih, ki niso razumeli ali niso hoteli razumeti specifičnosti ljudstva in razmer v goriški nadškofiji ne pred vojno ne med vojno. Zaverovani so bili v idejo fašistične kulture in prepolni želje, da vse »romanizirajo«. Ena država, en jezik, en duce, ena Cerkev, v Cerkvi en jezik, latinščina, in ena tradicija, tista rimske Cerkve. Ta miselnost in to teženje je rodilo mnogo hudega za krajevno Cerkev, zlasti še v njenem slovenskem delu, pa tudi v furlanskem.

V zborniku je še dosti drugih pričevanj in člankov, ki so vsak po svoje zanimivi za našo ožjo preteklost. Lepo dopolnjujejo tisto, kar so svoj čas objavili dr. Ivo Juvančič in drugi v Sloveniji, ko razpravljajo o tem času in njegovih ljudeh.

Pobudniki simpozija so želeli, da bi tudi slovenski katoličani bili vsaj nekoliko zastopani s svojimi svojstvenimi problemi in razmerami. Tiste čase in razmere je skušal italijanski publikist približati dr. K. Humar. Njegov prispevek je pa le kratek pregled časov in razmer med Slovenci v goriški nadškofiji v omenjenem obdobju.

Zbornik so izdajatelj slovesno predstavili občinstvu v goriškem Avditoriju v četrtek 23. aprila. Navzoče je najprej pozdravil župan dr. A. Scavano, za njim je spregovoril prof. F. Salimbeni kot glavni promotor teh študijev, nakar sta zbornik predstavila dr. Guido Botteri iz Trsta in prof. Pierantonio Gios s padovanske univerze.

Zbornik se dobi v knjigarnah in stane 35.000 lir.

★

Brez kruha vsaj za nekaj časa lahko prebiješ; brez ljubezni pa si v enem samem dnevu kakor človek, ki so mu vsi pomrli. (Stanko Cajncar).

Slovenska Cerkev in zdomci

Objavljamo drugi del pogovora, ki ga je imel ljubljanski nadškof in slovenski metropolit dr. Alojzij Suštar z Ludvikom Škobernetom in ga je objavila revija »Naš delavec«, april 1987 v Ljubljani.

Kako so se slovenski duhovniki vključili v prizadevanja za ohranitev navezanosti zdomcev na domovino?

Po zadnji vojni domača Cerkev dolga leta ni mogla imeti nobenih tesnejših stikov z zdomci, čeprav jih je že takrat bilo veliko. Nekateri so se že spremenili v izseljence in niso več mislili na vrnitev. Med njimi so bili tudi politični in ekonomski emigranti. Za vse te ljudi je bilo treba poskrbeti tako v verskem kakor v narodnem oziru.

Kolikor vem, sta od starih predvojnih izseljenskih duhovnikov ostala v Franciji msgr. Zupanič in msgr. Stanko Grims, ki je nad 50 let deloval med našimi rudarji v Alzaciji. Ker je bilo takrat po Evropi veliko slovenskih emigrantskih duhovnikov, mnogi pa so bili tudi že zunaj posvečeni, so ti postavili temelje urejeni skrbi za naše ljudi po zahodni Evropi.

Ti duhovniki so bili ne samo dušni pastirji, ampak tudi socialni delavci, ki so našim ljudem pomagali pri iskanju dela, urejanju njihovega položaja v družbi in pri uveljavljanju njihovih socialnih pravic ob nesreči itd. Tem duhovnikom je šlo predvsem za to, da naše ljudi ohranijo narodno zavедno in trdne v veri, čeprav je treba priznati, da do domovine, kakršna je nastala po vojni, niso imeli najprijaznejših odnosov. Njihovo delo pa je bilo izredno dragoceno in, žal, doma malo znano in še manj priznano.

Nekako po letu 1968 je domača Cerkev v Sloveniji mogla iskati tesnejše stike z našimi izseljenski duhovniki in zdomci ter izseljenci. Slovenski škofje so ljubljanskemu pomožnemu škofu dr. Stanislavu Leniču poverili naloge, da je obiskoval duhovnike, se udeleževal njihovih

sestankov in obiskoval vernike po njihovih slovenskih verskih skupnostih. Tudi drugi slovenski škofje so začeli hoditi na obiske.

Ščassoma smo mogli začeti pošiljati tudi duhovnike od doma, ki so veliko bolj povezani z domovino, čeprav tudi nekateri emigrantski duhovniki radi prihajajo domov. Lani so nam iz Belgije z društvom Slomšek privedli presenetljivo prijeten obisk s svojim zborom in folklorno skupino. Vodil jih je emigrantski duhovnik Vinko Žakelj. Od nas pa so tudi že nekateri duhovniki peljali cerkvene pevske zborove na tuje in tako povezovali zdomce z domovino.

Ali so se duhovniki vključili v delo zdomskih društev ozroma klubov?

Tu stvar ni tako preprosta. Ne poznam je sicer iz osebnih izkušenj, pač pa iz pripovedovanja in različnih poročil. Sprva so po drugi svetovni vojni delali med zdomci in izseljenci skoraj samo duhovniki in skupine ter društva, ki so obstajala že prej, ali pa so jih oni ustanovili.

Ko je prišlo do ustanavljanja novih društev, izrazite navezanosti na domovino, se je večkrat čutilo, kako da so ta društva poleg pozitivnih narodnih in kulturnih ciljev ustanovljena tudi zato, da bi na zdomce vplivala še v drugih ozirih. Ponekod je prišlo do sodelovanja, nato do razočaranja; ponekod se držijo vsak svojega in si ne nasprotujejo, ponekod pa je nasprotovanje kar očitno. Veliko je odvisno od ciljev, načina dela in ljudi na obeh straneh.

Treba bi bilo najti neko boljše pot. Tako eni kot drugi bi morali biti veseli vsega, kar se naredi za ohranitev narodne zavesti na eni ali na drugi strani. Če pa duhovnik vidi, da gre vodstvu kluba ali društva predvsem za to, da ljudem onemogoči sodelovanje na verskem področju, potem seveda pride do trenj. Upati je, da bo tega vedno manj.

Še en prispevek k celoviti podobi Staneta Kavčiča

Ker sem od leta 1960 živel kot hotelir v Rimu, se mi je večkrat zgodilo, da so k meni prihajali slovenski rojaki, jugoslovanski državljani, ki so na jugoslovanskem veleposlaništvu v Rimu dobivali razne obrazce za obnovo potnih listov kakor tudi za razne druge dokumente; žal pa so bili ti obrazci izključno v srbohrvaščini in pisani v cirilici. Ker je bilo med temi Slovenci veliko gospodinjstkih pomočnic in drugih ne pretirano šolanih ljudi, v glavnem cirilice niso razumeli in tako so se pogosto obračali name, da sem jim razložil, kaj njihovo državno predstavnostvo v Rimu sploh hoče od njih. Večkrat sem bil naprošen, da jim izpolnim obrazce in napišem prošnje. Resnici na ljubo moram priznati, da mi je poslaništvo šlo vedno na roko v vseh zadevah, zavoljo katerih sem se nanj obrnil. Opažil pa sem, da kako leto poslaništvo ni imelo nobenega Slovenca v službi.

Ob neki priložnosti se je primerilo, da je bila gost mojega hotela pomembna jugoslovanska delegacija, ki se je mudila v Rimu, in sicer ideolog srbskega komunizma Pičulić iz Beograda, iz Ljubljane pa član CK KPJ Roman Albrecht in direktor republiškega socialnega zavarovanja, čigar imena se ne spominjam več.

V pogovoru z njimi sem jim povedal, da ni na jugoslovanskem veleposlaništvu v Rimu nobenega Slovenca in da morajo jugoslovanski državljani slovenske narodnosti izpolnjevati obrazce v cirilici, ki je sploh ne znajo, ter da jim pri tem pomagam jaz. Tedaj se Pičulić obrne k Albrechtu in mu pravi: »Saj mi smo hoteli poslati v Rim tega vašega Jožeta Smoleta (sedanjega predsednika SZDL Slovenije), pa je rekel, da je zanj Rim premajhno mesto.«

Vse to me je spodbudilo, da sem pisal Stanetu Kavčiču naslednje pismo, čigar original še vedno hranim:

Rim, 22.IV. 1968

Spoštovani, podpisani Vinko Levstik, hotelir v Rimu (do danes še jugoslovanski državljani), si Vas dovoljujem opozoriti na sledeče:

1. V Rimu je izmed vseh pripadnikov jugoslovanskih narodov največ Slovencev.

2. Na jugoslovanskem veleposlaništvu, kjer smo vedno imeli močno zastopstvo, že več kot leto dni ni nobenega slovenskega uslužbenca.

3. Potni listi se izdajajo v srbohrvaščini, pisani v cirilici, tudi Slovincem, kakor priča priložni primer.

4. Kadarkoli imajo Slovenci opraviti na poslaništvu, jim vedno dajo formularje v srbohrvaškem jeziku, pisane v latinici. Tudi za to prilagam primer, iz katerega je razvidna resničnost trditve. Dogaja se, da slovenska dekleta in drugi, ki so po službah v Rimu, prihajajo k meni, da jim zadeve pojasnim in namesto njih izpolnim. Zaradi tega se me je prijelo ime »slovenski konzul«.

5. Znano mi je, da je bil imenovan za svetnika na veleposlaništvu v Rimu gospod Jože Smole, ki pa da je imenovanje odbil, z obrazložitvijo, da je to zanj preizkušeno mesto. Če ne morete dobiti primerne slovenskega komunista za to mesto, pa pošljite kakega člana SZDL Slovenije. Pomembno je, da se na veleposlaništvu v Rimu ne bodo teptale najosnovnejše pravice Slovencev, kakor sledi iz obstoječe jugoslovanske ustave.

Ze vnaprej se zahvaljujem Vam in Vašim sodelavcem za morebitno pozornost, ki jo boste posvetili temu pismu.

Z odličnim spoštovanjem.

Stane Kavčič mi na pismo ni odgovoril, pač pa sem učinek svojega pisma prebral nekaj tednov kasneje v ljubljanskem »Delu«, kjer je pisalo, da je Kavčič sklical svoje sodelavce, odgovorne za zunanjo politiko, na posebno sejo, kjer jih je seznanil z dejstvom, da smo Slovenci v tujni premo zastopani. Učinek: trije novi Slovenci na jugoslovanskem poslaništvu v Rimu.

Ta svoj prispevek sem objavil zato, da bo slika nekdanjega predsednika slovenske vlade bolj celovita. **Vinko Levstik**

Kaj bo z jezom na Idrici

V tolminski in idrijski občini tečejo hude razprave ali postaviti jez na Idrici ob Dolenji Trebušii ali ne. Slovensko elektrogospodarstvo že dolga leta namreč načrtuje, da bi ob Dolenji Trebušii zgradili 120 m visok jez. Za njim bi nastalo umetno jezero ki bi segalo do Spodnje Idrije. Voda iz jezera bi služila za vodno elektrarno. Nastalo jezero bi zalilo dolino Idrije in nekaterih njenih pritokov. S tem bi potopili celo dolino od Trebuše do Spodnje Idrije. 140 kmetij bi bilo preplavljenih in kakih 700 ljudi bi morali preseliti, dela bi pa trajala kakih 10 let. Nič čudnega, če so ljudje ob teh načrtih zaskrbljeni in se jim upirajo. Kdo bi se pa ne? Odločitev za gradnjo ali ne te vodne elektrarne pa mora pasti v tem letu.

OKNO V DANAŠNJI SVET

■ Vse kaže, da je postala Španija novo središče evropskega terorizma. V Barceloni naj bi se italijanske Rdeče brigade, francoska Action Directe in zahodnonemška RAF povezale z baskovsko teroristično organizacijo ETA. Iz Barcelone so zadnje čase vsklajali razne atentate v zahodni Evropi. Tako sta bila aretirana v Rimu Francesca de Mitrio in Marco Romano Malaspina, ki sta se 23. aprila vrnila iz Španije. Prav tako sta se pred kratkim vrnila iz Španije Američanka Ellen Codd in njen prijatelj Mario Pisano, aretirana v Liguriji, ter zakonca Nicola Serrao in Giuliano Zuzzaro, ki so ju priprli pri Turinu. V sami Barceloni pa sta bila aretirana Fabrizio Burtet in Clara Piacenti, ki sta sodelovala v atentatu na »guardio civile« (orožnike). K vsem tem aretiranim je dodati še Riccarda D'Este, Tržačana po rodu, ki je pobegnil iz zapora v Rimu pred dvema letoma in se zatekel v Španijo, kjer so ga sedaj zaprli, nadalje Lauro Trevisan, ki je padla v roke španskih orožnikov kot Silvano Narbutti in Giuseppe Pallini.

■ Pred letom dni, v noči s 26. na 27. april, je prišlo v jedrski elektrarni v Černobilu v Ukrajini, 130 km od Kijeva do sedaj najhujše tehnološke katastrofe. Toda šele tri dni kasneje je evropska javnost zvedela zanjo in za nevarnost, ki jo je prenašal radioaktivni oblak v svojem kroženju nad Evropo. Najprej se je usmeril proti severu, na Baltik in Skandinavijo, nato pa se je preusmeril in dosegel tudi Podonavje in naše kraje. Zaradi tega je prišlo v Italiji do prepovedi uživanja listnate sveže zelenjave, otroci pod 10. letom in nosečnice pa niso smele uživati mleka. Vsekakor je ta grozeči oblak postal opozorilo tako znanstvenikom kot državnikom in vojaškim krogom, da se z jedrsko energijo ne kaže igrati, še manj pa izpostaviti življenje na našem planetu uničenju.

■ V Firencah se je zaključil 36. kongres republikanske stranke, ki je izvolil 126 članov vsedržavnega sveta. V njej so štiri struje, a ogromno večino ima za seboj glavni tajnik Spadolini. On je tudi imel zaključni govor, v katerem se je izrekel zoper dvostrankarski sistem DC-PCI ali DC-PSI in ponudil posredovanje svoje stranke za čas po volitvah, da pride spet do plodnega sodelovanja med demokratičnimi strankami.

■ V Zagrebu so v petek 24. aprila (petek je za muslimane naša nedelja) po vseh zgodah in nezgodah odprli islamsko versko središče, ki obsega poleg džamije (molilnice) še vrsto drugih prostorov. Z deli so začeli pred šestimi leti, nato pa je prišlo do zastoja, ker so urbanistični inšpektorji ugotovili, da je del verskega kompleksa sporen, vmes pa je nastal manjši požar na strehi. Nova džamija je tretja največja v Evropi, razprostira se na površini 10.000 kv. metrov in so jo postavili ob pomoči nekaterih bogatih islamskih držav. Tako je Libija prispevala 500.000 dolarjev, Saudska Arabija 202.000, Irak 3.000, Svetovna islamska liga pa 5.000. ■ Severnoameriški pravosodni minister Edwin Meese je na priporočilo posebnega preiskovalnega urada zunanjega ministri-

stva za nacistične zločine odločil, da sedanjí predsednik Avstrije Kurt Waldheim zaradi svoje domnevne nacistične preteklosti kot zasebni človek ne bo smel več priti v ZDA. Ukrep je na Dunaju povzročil »zračunjenje« in avstrijski veleposlanik v Washingtonu Klestil je bil takoj po objavi poklican domov na posvetovanje. Sklep ZDA je edinstven, saj se doslej ni prakticiralo, da bi ZDA prepovedale vstop na svoje ozemlje predsedniku neke države, s katero imajo redne diplomatske odnose. Poleg tega je bila prav Sev. Amerika tista, ki se je zavzela, da je bil Waldheim dvakrat zapored izvoljen za tajnika Združenih narodov. Takrat ni nihče govoril o njegovih nacističnih preteklostih. Tudi vzhodne države z Jugoslavijo vred ne. ■ V Grčiji je prišlo v predmestju Aten do atentata na avtobus, v katerem so se vozili ameriški vojniki. 14 jih je bilo ranjenih. Odgovornost za atentat je prevzela skrajno levičarska organizacija »17. novembra«, ki je nastala že pred 12 leti in se bori zoper ameriško prisotnost v Grčiji. Tako so njeni pripadniki leta 1975 umorili šefa severnoameriške obveščevalne službe CIA za Grčijo Richarda Welcha. V ZR Nemčiji pa je blizu Würzburga prišlo v koloni 20 vojaških vozil, ki so prevažali jedrske rakete, do verižnega trčenja, pri čemer so se prevrnili trije tovarnjaki.

■ Na zborovanju Palestinske osvobodilne organizacije (OLP) v Alžiru je njen voditelj Arafat sprejel zahteve skrajnjcev, da je treba boj zoper izraelsko državo voditi do konca in da mora postati Jeruzalem glavno mesto bodoče palestinske države. Tudi je bilo sklenjeno, da mora Egipt prekiniti sodelovanje z Izraelom, če hoče ohraniti prijateljske odnose s palestinskim vodstvom. Zaradi takega sovražnega zadržanja je egiptovski državni poglavar Mubarak odredil, da se nemudoma zapro vsi uradi OLP v Egiptu.

Ateizem v Črni gori

Mnogo se govori o poživitvi vere v Jugoslaviji. V Beogradu grade mogočno katedralo sv. Save, začetno še pred vojno. V Sloveniji in na Hrvaškem se o vernikih zopet govori brez sovraštva, četudi ostajajo drugorazredni državljani. Zadnji Božič je izkazal živahen premik v priznanju vernikov. Izjema v Jugoslaviji je Črna gora. Pravoslavne cerkve so ali zapuščenosti ali celo spremenjene v hleve in skladišča. Srbski časopis »Iskra«, ki izhaja v Münchnu (ZR Nemčija), piše 15. febr. 1987, da je vera v Črni gori tako rekoč odpravljena. Položaj je podoben kot v Albaniji, kjer je vera izginila iz javnosti. Razlog za to je v dogajanjih od leta 1941 naprej.

Ni bilo kake Osvobodilne fronte, ki bi se na zunaj laskala veri, duhovnikom in vernikom v tej deželi. Do zmage revolucije je bilo ubitih 24 duhovnikov in redovnikov.

Kot za časa Turkov se je demokratiški del Črne gore odločil za izselitev. Po-

Dan Katoliške univerze

Letos se obhaja v Italiji v nedeljo 3. maja. Njegov namen je vzbuditi med italijanskimi katoličani zanimanje za Katoliško univerzo Srca Jezusovega, moliti za njen napredek in jo gmotno podpirati.

Tržaški škof Belloni je ob tej priložnosti naslovil na vernike svoje škofije poseben poziv, v katerem opozarja na pomen in poslanstvo Katoliške univerze v Italiji, se zavzema za polno priznanje s strani države, ki je noče finančno podpirati, zaradi česar se mora vzdrževati s prispevki gojencev in vernikov in terja enakopravnost z državnimi univerzami v vseh ozirih.

Istrski rudarji so stavkali

V Labinu v Istri je premogovni rudnik Raša; v njem koplje premog nad tisoč rudarjev. Dne 8. aprila so začeli stavkati najprej tisti zaposleni v jamah, nato še vsi ostali. Podobno so v istem rudniku stavkali leta 1921 ob nastopu fašizma. Ali se časi res ponavljajo?

Zdi se, da. Vzrok stavke so namreč prenize plače. Tisti v jami prejmejo povprečno od 100 do 120 tisoč din na mesec, z nekaterimi dodatki pridejo do 160 tisoč din; zaposleni zunaj jame pa imajo še nižje plače. Vodstvo pravi, da višjih plač ne more dajati, ker je proizvodnja niska, komaj 260.000 ton na mesec, namesto 500.000 predvidenih. Rudarji odgovarjajo, da več ne morejo nakopati, ker je v jami premalo premoga in ker je tehnologija zastarela, saj je njihov glavno orodje še danes kramp in lopata. Poleg tega trdijo rudarji, da je v administraciji pretirano število uradnikov in da nekateri vodilni (partijski) niso sposobni. To se je pokazalo tudi v tem, da so z velikimi stroški odprli novo jamo, ki pa nima premoga.

Skrbi jih tudi penzija; po 30 letih in več dela dobivajo le kakih 50.000 din mesečne pokojnine (sto tisoč lir). Kako naj od tega živijo?

leti 1944 je kolona prek deset tisoč ljudi, na čelu s črnogorskim mitropolitom Jonkinjem in na desetine duhovnikov zapustila deželo. S to selitvijo so ostale prazne skoraj vse pravoslavne župnije. Vsa ta množica ljudi z duhovniki vred je bila pobita na poti proti Zadru.

Vrnil se ni nihče. V Črni gori so ostali samo neodločni demokrati in verniki. Ti enostavno niso imeli moči upirati se protiverski politiki partije. Ta je uspela tako rekoč zatreti vse znake verskega življenja in tradicije. **P. U.**

Avstrijski kardinal opozarja avstrijske škofo

Imenovanje novega dunajskega pomožnega škofa dr. Kurta Krenna, od sedaj bogoslovnega profesorja v Regensburgu (ZR Nemčija) za področja znanost, umetnost in kultura je v avstrijskih katoliških krogih, s škofi na čelu, povzročilo mnogo negodovanja. Vatikanu osporavajo zlasti način imenovanja (da se ni posvetoval z avstrijsko škofovsko konferenco), osporavajo pa tudi samo osebo dr. Krenna, češ da je preveč konservativen.

Na vse to je odgovoril avstrijski kurijski kardinal dr. Alfons Stikler, vodja vatikanskega arhiva. V pogovoru z največjim avstrijskim dnevnikom »Neue Kronen Zeitung« je izrazil svoje prepričanje, da je papež s tako izbiro hotel opozoriti na nekatere nevarne težnje v avstrijski Cerkvi, s katerimi se kot vrhovni poglavar katoliške Cerkve absolutno ne more strinjati.

Kardinal Stikler namreč nekatere take težnje: avstrijski škofje glede urejanja rojstev niso dovolj jasno, poudarili, da se mora katoličan ravnati po papeževih izjavah. Nadalje so škofje večkrat izrazili željo, naj bi v Cerkvi premislili vprašanje ločenih, ki se ponovno poročijo, in to, čeprav »je jasno, da ti ljudje živijo v grehu«.

Tretji očitek je kardinal Stikler navezel v pogovoru z dnevnikom »Die Presse«. Avstrijski škofje niso preprečili, da so profesorji teologije in dušni pastirji oznanjali stališča, ki so v nasprotju s cerkvenimi učiteljskim in večnimi resnicami.

Prav tako se kardinal Stikler čudi, da nobeden od avstrijskih škofov ni branil dr. Krenna. Izjave dunajskih dekanov v zvezi z imenovanjem pomožnega škofa pa je kurijski kardinal dobesedno označil kot »upor«, kajti »vsako negativno stališče do papeževih odločitev je neposlušnost in kot taka nesprejemljiva«.

PODPIRAJTE
»KATOLISKI GLAS!«
DARUJTE
V NJEGOV
TISKOVNI SKLAD!

P. D ova

»Praznik pomladi« v Doberdolu

O prvem dnevu, ki je potekal na velikonočni ponedeljek, smo že poročali v prejšnji številki, zlasti o nastopu akademske skupine »F. Marolt« iz Ljubljane. Izredni gost — skupina je namreč ena najvidnejših v Sloveniji in nastopa po celi Jugoslaviji in v inozemstvu — je s kraških gmajn pritegnila tudi tiste, ki so se že ves dan krepčali na običajnem pikniku.

Medtem ko so otroci vrtca in osnovne šole sodelovali pri ex-tempo, so si prvi gostje že privoščili kapljico pristnega kraškega vina in si z zanimanjem ogledali razstavo slik v sosednji dvorani. Razstavljal je Amerigo Visintin iz Ronk.

Pozno v noč so se mnogi od zvokih odličnega ansambla »Ottavia Brajka« zavrteli ob poskočnih melodijah.

In ko je utihnil še »zadnji glas harmonike«, se je z neba tako ulilo, da je prav vse spodilo domov.

Po uspehu ponedeljkovega praznika je društvo Hrast še z večjo vnemo in veseljem pripravilo nedeljskega 26. aprila. Buffet je že v zgodnjih urah dobro deloval.

Ob 17.30 je v sprevidu po vasi zaigrala godba na pihala z mažoretkami iz Fagagnone pod vodstvom prof. A. Martija. Na župnijskem dvorišču so ob zvokih poskočnih koračnic zaplesale tudi mlade mažoretke. Vesela glasba je prav vse navdušila, da smo se z dolgim aplavzom poslovlili od gostov.

Za ples je nato poskrbel ansambel Taims z Opčin, ki je s primerno glasbo prav vsem ugodil. Praznik je odlično uspel. Organizatorji so zadovoljni in enako, tako upamo, tudi naši zvesti obiskovalci.

Katarina Ferletič

Koncert ameriškega kitarista Bruceja Formana

Unifax, klub slovenskih študentov tržaške univerze iz Trsta in Gorice, priredi v soboto 2. maja koncert ameriškega kitarista Bruceja Formana.

Cepprav je Bruce Forman star 31 let, ima za seboj že dolgo glasbeno kariero, saj je igral in izdal veliko plošč skupaj z največjimi glasbeniki njegove zvrsti v Ameriki. Glasbena revija »Billboard« ga je vštela med deseterico najboljših kitaristov na svetu. V Italiji je nastopil leta 1984.

Koncert bo v Kult. domu v Gorici ob 21. uri. Pri organizaciji tega prvega koncerta letošnje Formanove turnee po Italiji, ki se bo nadaljevala s koncertom v Trstu in drugih italijanskih mestih, sodeluje še COAM (Coordinamento attività musicali Trieste) in privatna radijska postaja Radio Fantasy iz Gradeža.

Kitarista bosta pri koncertu spremljala Ares Tavolazzi (bas kitara) in Giulio Capozzio (bobni).

Doberdob

Nov grob. V soboto 25. aprila, na god sv. Marka, se je v Doberdolu zbrala velika množica pogrebcev, da pospremijo na božjo njivo Rožo Ferletič, p. d. Južinovo, vdovo po Jožetu Ferletiču. Obrede je vodil domači župnik Ambrož Kodolja ob asistenci msgr. Franca Močnika iz Gorice in g. Antona Lazarja, župnika v Števerjanu. Pogreba se je udeležil tudi škofov vikar dr. Oskar Simčič. Med pogrebno mašo je v cerkvi prepeval domači zbor pod vodstvom Hilarija Lavrenčiča.

Pokojno Rožo smo poznali kot dobro in skrbno mater pa tudi kot sposobno tr-

govko. V trgovini je znala vedno lepo postreči tudi s prijazno besedo. V začetku marca je opešala, iskala pomoči v bolnišnici, pa kljub vsemu prizadevanju omagala. Potem, ko je še večkrat prejela sveto popotnico, je v četrtek 23. aprila zvečer umrla v goriški splošni bolnišnici.

Rodila se je 29. avgusta 1908 v spoštovani Južinovi družini v Doberdolu. V družini je bilo osem otrok. Od teh so se trije, ko so odrasli, preselili v Ameriko. V njeno življenje sta močno posegli obe svetovni vojni. Kot otrok je bila begunka skupaj s svojimi v Zellendorfu v Avstriji. Ob vrnitvi je bila domača vas v razvalinah in je bilo treba trdo delati že za samo preživetje.

Leta 1929 se je poročila s Pepijem Mihačevim in sta skupno pridno gospodarila na kmetiji. Kasneje sta vzela v najem gostilno »Dopolavoros«, medtem pa je tudi družina rasla: rodili so se jima štirje otroci: Miloš, Silvan, Slavko in Adela. Proti koncu druge svetovne vojne je prišla nadno najhujša nesreča: 15. januarja 1944, ob znani raciji v Doberdolu, so ji Nemci požgali domovanje »Hišato«, kamor so se bili preselili in ki je danes ni več, hkrati pa so tudi odpeljali v taborišče Mautausen moža in očeta nedoletnih otrok, ki se ni nikoli več vrnil. V tej hudi preizkušnji je dala zatočišče številni družini sestra Marija, poročena pri Stanarju na Poljanah.

Po vojni je bilo treba začeti vse znova s kmetijo in z malo trgovino. Ob strani ji je bila več čes tedaj kakor tudi sedaj do zadnjega dne sestra Olga. Tako si je s časom in velikim trudom ustvarila nov dom in lepo trgovino, ki je kraju in družini v ponos.

Pokojna Roža pa je tudi pridno sodelovala v farnem življenju. Kljub tolikemu delu je našla vedno čas za sv. mašo in molitev prav do zadnjega. Ljubila je domačo cerkev in se veselila vsake pridobitve ali obnove. Vsako leto je tudi rada pomagala pri srečolovu za misijone in sploh pri vsaki stvari, kjer je bila pomoč potrebna.

Naj ji dobri Bog bogato poplača vse dobro in naj v miru počiva. Otrokom in vsem svojemcem pa izrekamo iskreno krščansko sožalje.

Romjan

V petek 24. aprila je bil v Romjanu video-filmski večer, namenjen Reziji. Tehnično pomoč je nudil I. Devetak za goriški Kinoatelj, predaval pa je prof. Pavle Merku.

Zvedeli smo marsikaj, kot npr., da so v Reziji štirje različni dialekti, ki pripadajo štirim občinam in so nastajali v Napoleonovih časih. Ta središča so: Bila, Njiva, Osojani in Solbica. Obstaja pa zgodovinska enotnost, ki se pokaže za »šmarno mišo« in v tipični enoglasni glasbi.

Ob bogatih podatkih jezikovnega značaja nam je predavatelj dal tudi zemljepisni in sociološki vpogled celotne doline in omenil današnjo ogroženost kulture in identitete tega slovenskega ljudstva kot davek nastanka vedno novih vezi z večinskimi narodom (predvsem ceste in televizija). K. M.

Širite „Katoliški glas“

Za misijon p. V. Kosa: družina Levstik 50.000; Ivanka Dolenc 25.000; N. N., Opčine 40.000; N. N., Opčine 30.000 lir.

Alenki Černic v spomin

Spominjam se, kot da bi bilo danes, kako si me tisto spomladansko popoldne prosila, da bi prišel na sestanek volčičev in veveric v Sedejev dom. Rade volje sem sprejel tvoje povabilo in prišel med tebi zaupane otroke. Rada si jih imela in tvoj smehljaj je odprl srce vsakega izmed nas.

In vendar je bil tisti nepozabni sestanek zadnje srečanje s teboj. Prevelika obremenjenost in včasih premalo volje mi nista dopuščali, da bi te prišel obiskat v tisto veliko belo palačo, ki je ti nisi nikdar ljubila. V srcu me strese, ko pomislim, da sem bil do sestre skavtinje včasih premalo obziren, preveč sebičen. Ona je ležala v bolnišnici, jaz pa sem hodil iz kraja v kraj in se zanjo sploh nisem zmenil...

Ko mi je prijatelj nekega dne povedal, da ne ležiš več v bolnišnici, temveč v prelepih cveticah, sem začutil velik trn. Moje srce ni žalovalo, ker je v njem ostal velik kamen. Kljub temu sem te hotel še enkrat videti; uspelo mi je. Lepa si bila, prelepa si zapustila ta svet, ker te je Bog imel preveč rad. Še bolj me je peklo srce, ko sem videl tvojo mamo, kako je trpela in jokala za teboj, Alenka.

Leto dni je minilo, odkar si nas zapustila, a še vedno se rad spominjam tistih redkih sestankov in srečanj, ki sva jih imela skupaj. Prosim te, da bi se v nebesih spomnila na nas skavte, ki si jih tako rada imela.

Delovni medved

OBVESTILA

ZSKP bo imela prvo redno sejo po občnem zboru v ponedeljek 4. maja ob 20.30 v Katoliškem domu v Gorici.

SZSO-SGS obvešča vse člane, prijatelje in mladino, da bo odhod na romanje zaupanja in sprave v Ljubljano v soboto 1. maja ob 7. uri zjutraj izpred Katoliškega doma. S seboj prinesite spalno vrečo, sv. pismo in nekaj denarja ter polno dobre volje. Za podrobnejše informacije klikati na tel. št. 884193.

Uredništvo Planike razpisuje natečaj za naslovno stran našega notranjega glasila za skavtsko leto 1987/88. Izdelke oddajte uredniškemu odboru do začetka taborov. Najlepše naslovne strani bomo na taboru primerno nagradili.

Občinska uprava v Sovodnjah ob Soči je razpisala javni natečaj za odobritev mestnice za začasne zaposlitve na mestih tajniškega uradnika in kvalificiranega delavca. Prošnje za pripustitev k natečaju morajo dospeti v urad tajništva do 20. maja do 14. ure. Podrobnejša pojasnila na tajništvu občine.

Sv. maša za edinost bo v Trstu, Marijin dom, ul. Risorta 3 v ponedeljek 4. maja ob 17.30. Vabljeni člani in prijatelji ACM.

DAROVI

Za Katoliški glas: Kontovel 22.000; Zorka Bensa 5.000 lir.

Ob obletnici rojstva pok. očeta Franca Simčiča daruje Rožica z možem in sinom za Zavod sv. Družine 100.000, za cerkev sv. Ivana v Gorici 20.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: N. N. 500.000 lir.

Za sekcijo SSK - Sovodnje: Edvin Kovic iz Sovodenj v spomin pok. Cirila Češčuta 20.000 lir.

Za zbor Rupa-Peč: prijatelj iz Gorice 100.000 lir.

Za Sv. goro: Marija Grudina 15.000 lir. Za obnovitev cerkve na Opčinah: Milla Danev-Perko 20.000; Luciano Bartoli 20.000; Fani Kljun-Malalan 20.000; Nerina Grego-Kralj namesto cvetja na grob svojcev 20.000; Ivanka Dolenc 25.000; Anica Ferluga 10.000; razni 60.000 lir.

Za CPZ Sv. Jernej - Opčine: Ivanka Dolenc 25.000; Fani Malalan 30.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Banah: druž. Vidau v spomin na moža in očeta Mariota za nov zvon; Karmela Malalan-Križmančič v spomin na mamo Albino za novo krono za Marijo; Gabrijela Ban 20.000; Marija Ban v spomin na brata Edvarda 10.000; Marčela Špehar 20.000; Danica Krevatin 10.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugh: Anica Ferluga 10.000; Bogomila Ferluga 10.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Ksenija Levak Budal 1.000.000; M. Maglica 100.000; Justina Vatta 20.000; Ema Adami 36.000; N. N. 1.200 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: S. K. 100.000; F. J. 50.000; O. M. 50.000; N. N. 100.000 lir.

Za lačne po svetu: A. Kocjan 50.000; J. F. 50.000; Rafaela Ferfolja 25.000; Tončka Vidau 30.000; Anica Ferluga 15.000 lir.

Za misijone: Marija Malign 200.000; N. N. 50.000; J. F. 50.000; O. M. 20.000; Rafaela Ferfolja 25.000; Kontovel 22.000 lir.

Vsem podpornikom našega lista Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

V četrtek 7. maja ob 18. uri bo v Katoliški knjigarni v Gorici predstavitev zbirke

BURJA IN KAMNI

— Proza in poezija 1987 —

Spregovorila bo prof. Marija Cenda Klinc. Avtorice Irena Zerjal, Nadja Švara in Marija Mislej bodo prebrale nekaj odlomkov. Nastopil bo tudi tamburaški zbor iz Boljunca pod vodstvom Draga Žerjale. Vsi toplo vabljeni!

KATOLIŠKA KNJIGARNA

Sporod od 3. do 9. maja 1987

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.15 Mladinski oder: »Sinek Miloš, otrok, ki ga niso razumeli«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Nediški zvon. 14.45 Športni in glasbeni popoldan z Ivanom Peterlinom in gostom. 16.30 Športne novice. 18.00 Prenosi z naših prireditev in telefonski razgovori ter nagradno tekmovanje s poslušalci.

Ponedeljek: 8.10 Pričevanja o TIGR-u. 10.10 Koncertni in operni sporod. 11.30 Poljudno čtivo; Arturo Cronia. 13.20 Primorska poje. 14.10 Otroški kotiček: Janez Bitenc: Srečanje z novo pesmiko. 16.00 Osebnost. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Nediški zvon. 10.10 Koncertni in operni sporod. 11.30 Poljudno čtivo; prehrana in zdravje. 14.10 Povejmo v živo! 15.00 Mladi mladim. 16.00 V znamenju Rdečega križa. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 G. Strniša: »Steklenica vode«. Radijska igra.

Sreda: 8.10 V objemu gora. 10.10 Koncertni in operni sporod. 11.30 O razvoju filma v Sloveniji; opoldanska rubrika. 13.20 Primorska poje. 14.10 Gospodarska problematika. 14.40 Od Milj do Devina. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mezzosopranistka Eva Novšak-Houška in pianist Aci Bertonec. 18.00 Kulturni odmevi.

Četrtek: 8.10 Od Milj do Devina. 10.10 Koncertni in operni sporod. 11.30 Naš jezik; film, kultura, realnost. 14.10 Otrok in šola. 16.00 Na gorškem valu. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Primorska poje. 18.00 Zgodbe Lipeta Kosca.

Petek: 8.10 Na gorškem valu. 10.10 Koncertni in operni sporod. 11.30 Hiša in vrt.

13.20 Zborovska glasba. 14.10 Naš jezik. 14.20 Ne prezirimo! 15.00 V svetu filma. 16.00 Osebnost. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Primorska poje.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Koncert Glasb. matice v Trstu 24. febr. letos. 11.30 Beleška; oddaja iz Kanalske doline. 14.10 Otroški kotiček: »Naš lep okrogli svet«. 14.30 Klepet ob glasbi. 16.00 Kaj je drugačnega v telesni kulturi. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 M. Uršič: »Franc in njegovi«.

Šport

ODBOJKA

Under 14 dečki. Ti so zopet zmagali: premagali so neposrednega tekmeca za 1. mesto O. K. Val iz Standreža z 2:1 in so tako še na prvem mestu.

Prva div. moški. Proti moštvu iz Caprive so izgubili z 2:3.

Prva div. ženske. Igrajo z menjajočo se srečo: izgubile so proti ekipi iz Sovodenj z 2:3, premagale pa so A.C.L.I. iz Ronk s 3:0.

Sožalje

Cerkevni mešani pevski zbor »HRAST« iz Doberdola izreka svoji bivši pevovodkinji Adeli in svojem iskreno sožalje ob izgubi drage mame Rože.

OGLESI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 500 lir, k temu dodati 18% davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Dne 15. aprila je odšel h Gospodu

Ferdinand Simčič

Prisrčno se zahvaljujemo najprej njim, ki so našemu dragemu pokojniku bili v tolažbo in pomoč v bolezni, zlasti nečakinjam, nato pa vsem, ki so ga spremljali na zadnji poti, posebej g. Oskarju Simčiču za pogrebni obred, pevskega zboroma iz Medane in Plešivega ter darovalcem cvetja.

Zena Cvetka, brat Pavel, sestri Anica in Lojzka ter ostalo sorodstvo

Ceglo (Krmim), 17. aprila 1987

ZAHVALA

V boljše življenje in po večno plačilo je odšla

Roža Ferletič vd. Ferletič

Zahvaljujemo se vsem, ki so nam ločitev od drage pokojnice naredili manj težko s svojo molitvijo, tolažbo in prisotnostjo na zadnji poti. Se posebej se želimo zahvaliti domačemu dušnemu pastirju g. Ambrožu Kodolji, škofovemu vikarju dr. Oskarju Simčiču, msgr. Francu Močniku, župniku g. Antonu Lazarju, pevskega zboru za petje pri pogrebni maši, Solskim in Marijinim sestram ter vsem, ki so pokojnici in nam stali ob strani v težkih dnevih bolezni in z nami sočustvovali.

Svojci in sorodniki

Doberdob - Gorica, na dan pogreba 25. aprila 1987

Banca Agricola - Gorizia
Kmečka banka - Gorica

VABILO ČLANOM

na 78. redni občni zbor, ki bo v mali dvorani Kult. doma, ul. Brass 20

danes, četrtek 30. aprila 1987, ob 18. uri
s sledečim dnevnim redom:

- poročilo Upravnega sveta za poslovno leto 1986;
- poročilo Nadzornega odbora;
- odobritev bilance za poslovno leto 1986.

UPRAVNI SVET

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE - GORICA

prireja gostovanje okteta

»ZVON« IZ FAIRFIELDA (ZDA)

v Katoliškem domu v Gorici v nedeljo, 10. maja ob 17. uri

V Rupi se v organizaciji pevskega zboru Rupa-Peč zaključijo v petek 1. maja ob 16. uri

PRAZNIK FRITALJE

Priložnostni govor bo imela predsednica SSO Marija Ferletič; nastopi dramska skupina iz Standreža z veseloigro »Narodni poslanec«; sledi prosta zabava ob zvokih ansambla »Taims«. Dobro založen buffet bo tudi to pot nudil razne specialitete na žaru, tipično frtaljo in okusno domače vino.

Pridite polnoštevilno kot je bilo to 25. in 26. aprila!